

“Renova l'alegria de lluitar”

En alguns moments t'amoïna un principi de desànim, que mata tota la teva il·lusió, i que tot just aconsegueixes vèncer a força d'actes d'esperança. —No hi fa res: és l'hora bona per demanar més gràcia a Déu, i endavant! Renova l'alegria de lluitar, encara que perdís una escaramussa. (Solc, 77)

1 de febrer

Amb una cadència monòtona surt de la boca de molts la cantarella ja

gastada, que *l'esperança és l'última cosa que es perd*; com si l'esperança fos un agafador per a continuar deambulant sense complicacions, sense inquietuds de consciència; o com si fos un expedient que permet d'ajornar *sine die* l'oportuna rectificació de la conducta, la lluita per assolir objectius nobles i, sobretot, el fi suprem de la nostra unió amb Déu.

Jo diria que aquest es el camí per confondre l'esperança amb la comoditat. En el fons, no hi ha cap ànsia d'aconseguir un veritable bé, ni espiritual, ni material legítim; la pretensió més alta d'alguns es redueix a esquivar allò que podria alterar la tranquil·litat –aparent– d'una existència mediocre. Amb una ànima tímida, encongida, emperesida, la criatura s'emplena de subtils egoismes i es conforma en el fet que els dies, els anys, transcorrin *sine spe nec metu*, sense aspiracions

que exigeixin esforços, sense els sobresalts de la brega: allò que compta es evitar el risc del desaire i de les llàgrimes. I que en som de lluny d'obtenir res, si malmetem el desig de posseir-ho, per por de les exigències que la conquesta d'allò mateix comporta! (Amics de Déu, 207)

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/dailytext/renova-
lalegria-de-lluitar/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/dailytext/renova-lalegria-de-lluitar/) (08/08/2025)